

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku R. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację R. M. od wyroku z dnia 8 maja 2012 r., którym Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawcy od decyzji z dnia 31 sierpnia 2011 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P., odmawiającej ponownego ustalenia przebiegu ubezpieczeń społecznych określonego prawomocną decyzją z dnia 16 czerwca 2004 r.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., dalej: „ustawa systemowa”) polegające na przyjęciu, że w sprawie nie przedstawiono dowodów i nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawa skarżącego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został potrzebą dokonania wykładni art. 83a ust. 1 ustawy systemowej „rozstrzygającej o uprawnieniach, które powstały przed wydaniem weryfikowanej decyzji bądź wyeliminowaniem decyzji, która przyznawała lub uchylała zobowiązanie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący wskazuje na potrzebę wykładni art. 83a ust. 1 ustawy systemowej. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni art. 83a ust. 1 ustawy systemowej, gdyż nawet nie wskazuje, czy przepis ten nie został przez Sąd Najwyższy zinterpretowany w kierunku wskazywanym przez skarżącego, czy też interpretacja tego przepisu jest niejednolita, co w konsekwencji prowadzi do rozbieżności w orzecznictwie. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego wniosku wykazującego istnienie okoliczności uzasadniających zaangażowanie tego Sądu w rozpoznanie skargi kasacyjnej. Ubocznie tylko należy wskazać na utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego stanowisko, że z treści art. 83a ust. 1 ustawy systemowej wynika jednoznacznie, iż przesłanką ponownego ustalenia zobowiązania mogą być tylko nowe dowody lub okoliczności istniejące przed dniem wydania ostatecznej (prawomocnej) decyzji ustalającej zobowiązanie, przedstawione organowi rentowemu przez wnioskodawcę (por. np. wyroki z dnia 14 września 2010 r., II UK 260/09, Monitor Prawa Pracy 2011 nr 3, s. 157-159 oraz z dnia 8 października 2010 r., I UK 113/10, LEX nr 694229 i orzeczenia w nim powołane).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.